================ Život ====================

SCETOGA K R I S T O F O R A

================ mučenika ==================

Spjevao:

V. Mišurac

Šepurina, 191o.

U sred ravne zemlje Kananeje,
Od hrabrena oca i matere,
Krstofor se Sveti porodio
I djelima Bogu ugodio.
Vrh imena pridjevak je imo,
Još malašnog zvahu Adočimo,
Gorostasnog bio je života,
Uz to obraz krila mu ljepota,
Vanredne je imao jakosti,
Ali u njoj umjeren za dosti,
Bješe dobar i ljubazan vele,
Bio iskren naravi vesele.
Jedan htio bit takove vrsti,
(Pa misao sodlukom pričvrsti)
U životu da samo svojemu,
Služi vjerno kralju najvećemu.
Da državnoj časti se oduži
Najpri kralju svome podje da služi,
A za malo pa ostavi njega,
Drugog tražit podje slavnijega.
Poslje dugo neg je putovao,
I za kralja najvećeg pitao,
Dodje k jednom kralju kršćaninu,
Koj bi puno slavan u istinu.
Nisko mu se pokloni do zemlje,
Pa mu svoje izrazio želje
Da će njega dostojno služiti,
Ko podanik vjeran u svem biti.
Kralj videći mladog Krstofora,
Lica lijepa, pristojnog govora,
Krupna stasa, jaka i hrabrena,
Umiljena vrijedna i poštena.
Odmah mu je sreu omilio,
Pa ga rado k sebi je primio,
Učini ga vojske generalom,
I svojega života čuvarom.
Služi mladi Krisofor svog kralja,
Baš pristojno lijepo kako valja,
Dok po ovom slijedećem slučaju,
Službovanju svojem dodje kraju.

Kralj jednoga slugu je imao,
Koj bi pjesme šaljive pjevao,
Za jednom bi drugu nastavljao,
S time svoga kralja zabavljao.
Jednog dana pjesme pjevajući,
Šaljiv sluga ni zlo ne sluteći,
Počne često djavla spominjati,
I ko njemu na slavu pjevati.
Žalostilo to kršćanskog kralja,
Pa na svaki onaj spomen djavola,
Zlamenom bi križa se krstio,
Što Krstofor zamjerno mortio.
Začudno ga te za tim upita,
"Kralje slavni kruno plemenita,
Rad čega se tako zlamenuješ,
Kada djavla spominjati čuješ"?
Na taj upit kralj se ne uvrijedi,
Krstofolu već sve pripovjedi,
Ko je djavel i što posjeduje,
Nad kolikom množinom kraljuje.
" Silna - reče - tu se vojska reda,
Što mu došlo sa sedam posjeda,
I svaki dan sve više prispije,
Osobito s prve oholije".
Krstoforu po kraljevi riječi,
Pričini se da je djavo veći,
Zato više nehti da ga služi,
Kralja djavla otidje tražiti.
Prodje goru i strmu planinu,
Pa napokon stigne u dolinu,
Tu naidje na nekog časnika,
Koji množtvo vodio vojnika.
Vojnici su kao časnik isti,
Lica grdna, tamni i nečisti.
Na glavi im pronikli rogovi,
Skovrčili otrag se repovi.
"Vodja seda od onih vojnika,"
Krstofora zapita putnika:
"Kuda ideš neznani čovječe,
Koga tražiš, kojel dobre sreće"?
Tražim djavla-"Krstofor mu reče,
Da dostojno služit mogu njemu",
Ja sam onaj odgovori djavo,
Kog ti tražiš kazovam ti pravo.

Kunem ti se Krstofor odvrati,
Tebi samom želim službovati,
I služeć te neću ostaviti,
Dokle budem na svijetu živjeti.
Na tom djavo vesеo ostade,
Što ga sreća takova dopade,
Jer Kristofor medju svim kolicima
Najbolji je njegovim vojnicima.
S njima će se moći ponositi,
Kraljestvo on će mu proširiti,
Ljubeznivo zato ga pogleda,
I skupa se zapute napreda.
Krstoforu djavo je kaživa,
Sva mogućstva koja on uživa,
Al se brzo kaživat pomete,
Jer propelo ispred sebe srete.
Na raskršću netom ga ugleda,
Bježi natrag, napred mu se neda,
A Krstofor za njime odskoči,
Da mu nebi umako od oči,
Stignuvši ga za pleća uhvati,
Začudjeno te stane pitati:
"Kaži kralju tako sretan bio,
Od čega se jesi uplašio?"
Nehtje djavo odmah mu kazati,
Al Krstofor neda mirovati:
"Ne kažeš li neću te služiti,
Od tebe ću odmah odbjegnuti."
Opet djavo prebacivat stade,
Da Krstofor za bijeg mu ne znade,
Al pošto mu uteć zaprijetio,
Stog mu uzrok bijeg zapovidio.
"Krstofore - reče- slugo znaš li,
Kriš onamo onaj što smo našli,
Isukrsta znak je Božjeg sina,
Koj kraljuje u rajski višina."
Isukrst je na njem propet bio,
Umro, a zatim opet uskrsnuo,
Pa uznadje na nebesa gore,
Mene jadna rine u ponore.
Prijateljsvo medju nama dvjema,
Nikakova kroz vjekove nema,
I ne može biti ga nikada,
Neg sve veća mržnja i zavada.

Zaziv kada imena mu čujem,
Tim se još ter više uplašujem,
I tad moram bježat bez obzira,
Kod njega mi nigdje nema mira.
Kada djavo govoriti presta,
Od nebeskog kralja Isukrsta,
Krstofora snadje muka grozna,
Kada za tog novog kralja dozna.
"Ajmeh- viknu - moj žalostan trudu,
Učinio te sam te zaludu,
Iskajući kralja najvećega,
Pa nemogoh još ter naći njega.
Djavlu reče:" Ja te sad ostavljam,
Isukrsta idem služit kralja,
I odmah ga tu ostavi smjesta,
Podje tražit kralja Isukrsta.
Riječ izreče Krstofor uteče,
A djavo tad strašno zaajmeče,
Kriči, skače od ljutoga bijesa,
Od žestine sva se zemlja stresla.
Ah propeti sva žalosti moja,
Nigda mira, ne daš mi pokoja,
Svud biljegom križa me proganjaš,
Zarobljeno pljeno mi otimaš."
Osta djavo daljo ajmečući,
A Krstofor slijedi putujući,
Po planinam i dubravam pustim,
Po poljima i šumama gustim.
Svakog kog bi na putu susrita,
Za kralja bi Isukrsta pita,
Alo nitko nikakove riječi,
O tom kralju ne znao mu reći.
Putovati još ne presa bijedan,
Prenemožen, te gladan i žedan,
Dobra nada tek mu srce blaži,
Da će naći onog koga traži.
Dan za danom mnogo dana prodje,
A Krstofor k svom cilju ne dodje,
Odpočine jednom od umora,
A kad rujna zarudila zora,
Najmera ga bješe namjerila,
Na čovjeka sveta Bogu mila,
Koj u gori pokoru činio.
Travu jeo, s lista vodu pio.

Kristofor ga uljudno pozdravi,
Pa kada mu dobra dan najavi,
Odmah zatim pitati ga poče,
Dobri starče i prečasni oče!"
Kaži pravo što ću te pitati,
Za kralja ćeš Isukrsta znati,
Pak te molim, k njemu me povedi,
Sve ću tvoje slušat zapovjedi.
Evo ima već nenokilo dana,
Da ja njega tražim po svih strana,
Umoran sam od teškoga truda,
A nemogu naći ga nikuda."
"Sinko dragi",- reče starac sveti,
K Isukrstu ko želi doprijeti,
Dobrim djelom i molitvom prije,
Njegova milost treba da dobije.
Vidim tvoja namjera je sveta,
A evo ti mojega savjeta,
Po kojem ćeš k Isukrstu doći,
Za dostojno služiti mu moći.
Nahodi se zad glavice ove,
Rijeka Nao Imenom se zove,
Koja nema mosta niti brodova,~~Nitxzaxprevozxsredx~~
Nit za prevoz sredstva ikakvoga.
Svi putnici, koji tu prolaze,
Gazom treba da je svu pregaze,
A pošto se ta rijeka nadima,
Pogibeljna stog je putnicima.
Gazeći je mnogi zaglaviše,
Sirotice majke uevjeliše,
Osobito životom maleni,
Ostali su u njoj zadušeni.
Ti budući jak i visok mnogo,
Putnike bi mislim lahko mogo,
Prenašati preko iste rijeke,
I nezgode ostranjivat prjeke.
Izvršujuć ovakovo djelo,
K Isukrstu prispjet ćeš zaejelo,
Milo ćeš mu s ovim ugoditi,
I on će te slavno nadariti.
Krstofor pun nebeske radosti
Spustinjakom ovim se oprosti,
Njegov mu je savjet omilio,
Pa se odmah k rijeci uputio.

Kolibicu pokraj nje napravi,
Isukrsta te radi ljubavi,
Prenašati počne sve putnike,
Bez razlike male i velike.
Vjerna druga bila mu toljaga,
Skojom bi se svedjer potpomaga,
Kad bi gazeć rijekom prohodio,
i na seBi putnike nosio.
Dugo vrijeme Krstofor tu stao,
BogUmili vršeći posao,
Ustrpljivo sav je trud podnaša,
I neznane putnike prenaša.
Pratila ga svedjer miso čvrsta,
Na nebeskog kralja Isukrsta,
Te tako će s njim u zagrljaju,
Medju svetim uživat u raju.
Krstoforu rad tih misli čisti,
Isukrst se prikazao isti,
U običaju preljepog djetkića,
Njega zovuć jednom o ponoća.
Krstofore, muder se ustani,
Prinesi me rijeke k drugoj strani,
A on odmah poslušan ustade,
I pred svoju kućicu izadje.
Izašavši vidi Dijete jedno,
Pregizdavo, ponizno i čedno,
Pa začudjen od ljepošti rajne,
Gledeć dijete pitati ga stane:
" O radosti i dragosti moja!
Amo nužda dovela te koja?
I kako si moj jaganjče mladi,
Živ ostao od bijesne zvjeradi"
"Volja božja".-Djetić odgovori,
Da ja hodeć po šumi i gori,
A na mene sve ljute zvjeradi,
Nisu smjele okom pogledati.
Na drugu me pak ti stranu nosi,
Nadodade djetić plavokosi,-
Saznati ćeš po tom koja nužda,
Ovu noć me pritegla ovuda".
Uze tada Kristofor Djetića,
I na svoja položi ga pleća,
Pa šnjim poče po rijeki gaziti,
Počme drugoj strani ga nositi.

Tekar bio prešao trećinu,
Čuti neku vanrednu težinu,
Izdavati počela ga snaga,
A debela svijat se toljaga.
U koljenima poklieati stao,
Premda se je jako silovao,
Uz to silno voda nabujala
Da do ramena već mu došla bila,
Očitu si pogibelj videći,
Kojoj nije moguće utaći.
Pram Djetiću stog pogled obrati,
I počme ga strašivo pitati:
"Što je ovo Djetiću neznani,
Da pod tvojim životom malenim
Težina me cijelog svijeta smoče,
Da već napred gaziti ne možem.
A natrag pak strašim se vratiti,
Jer bi moglo još gore nam biti,
Zato mi se ukaži koji si,
Jer naravi ljudske mislim nisi.
Po rijeci sam nosio na plećí,
Bezbroj ljudi ~~i~~ manji i veći
Pa svi mi se lagani činili,
Ko pilenja sama da bi bili."
Na ramenu sjedeć Djetić ljepi,
Kristofora da gazi ukrijepi:
A on tada priuzamši snagu,
O svoju se podapri toljagu.
Sretno rijeku pregazi s djetetom,
I došavši drugom kraju netom,
Na zemlju ga odloži sa pleći,
Pa u njega svoj pogled upeći,
Htio bi se razgovarat šnjime,
Upitat ga za rod i za ime,
Al od straha sav se zabezekne,
No Djetića na to ~~ws ka~~ glas odjekne:
"Kristofore, nek te strah ne bije,
I neka ti zamjerito nije,
Sa djetinskog što te kipa mogu,
Sva težina cijelog svijeta smogla,
Dapače još uspomena živa,
Ostat će ti uvijek ne izbrisiva,
Jer nosio si na svojim ramenim,
Jesi kralja nad svimi kraljevim.

Ja sam odaj kojeg si žudio,
Da ko svojem kralju bi služio,
Pa sam evo ovu moć prišao,
Da bi želje tvoje utišio.
Da pak nebi sumnja te nemila,
Od vidjene istine odbila,
Toljaga će tvoja svjedočiti,
Čudnim čudom kojeg ćeš vidjeti.
Kada svojem povratiš se stanu,
Usadi je u zemljicu hladnu,
A u jutro naćeš je zelenu,
Lišćem, voćem slatkim okićenu.
Zasluga je bila ti velika,
Prenašanjem po rijeci putnika,
Ali od sad čeka te slavnija,
Mnogo veća, mnogo kreposnija.
Čeka tebe narod od Licije,
Krivovjerstva kojeg tmina krije,
Predvoditelj ti njemu ćeš biti,
Putem spasa vječno ga voditi.
Tvoju glavu mučenička kruna,
Ovjenčat će, divne slave puna.
To izreče Djetić pa se vine,
U svjetlini nebu u visine.
Ne može se mišljom dosehnuti,
Radost koju Kristofor oćuti,
U vidjenju ovomu čudnomu,
O Isusu Bogu kralju svomu.
Vas razdragan od Božje ljubavi,
Gleda gori u svod neba plavi,
Kud Djetašce ono mu se milo,
Nedogledne u visine skrilo.
Ko nesvjestan zatim k zemlji pao,
Gdje Djetičak Isus nogom stao.
Svojim rukam grli ju cjeliva,
Od miline te suze proliva.
K svojoj tad se kućici povrati,
I toljagu usadi pred vrati.
Pa otidjo samak boraviti,
Trudno tijelo sankom okrijepiti.
Htio spavat, ali na očima,
Niti znaka od sana ne ima,
Djetić san mu bijaše odnio,
Stog je budan do dana prodbio.

Sutra kad dan osvanuo bijeli,
Ustane se Kristofor veseli,
Te iz stana netom na dvor skoči,
Toljaga mu upadne u oči.
Vidi da je sva razzelenila,
Vidi voćem da je urodila,
Pa na tome čudnom dogadjaju,
Isukrstom svom zahvali kralju.
Iz onoga mjesta ju iskopa,
Gdje je noćas bijaše zakopa,
Na koj lišće i voće odpadne,
I ko prije ona sad ostane.
Nadošao časak Kristoforu,
Opet polje obivat i goru,
Ostaviti onu milu rijeku,
U Liciju putovat daleku.
Oh kako mu teško se rastati,
Od te rijeke može svaki znati.
Na koj dugo vrijeme boravio,
Po koj svoga Boga je nosio,
Nigda neće nju zaboraviti,
Uvjek će mu na pameti biti.
Gdjegod svijetom bude putovati.
Zato sad ju stane pozdravljati:
"Zdravo rijeko, slatke uspomene,
Gdje sudbina moja stavi mene,
Milosrdja da je djelo činim,
Da pak svojim Bogom se sjedinim,
Zdravo rijeko, muke i pečala,
Koju meni ti bješe zadala:
Kad me voda mal da ne zarazi,
Kad s Djetićem htjedoh da pregazim,
Zdravo rijeko, jada i nevolje,
Zdravo rijeko, radosti najbolje,
Jad, težina kad me stisnu grozna,
Radost kad se s mojim Bogom spozna,
~~Radost~~ Zdravo dakle moja draga rijeko,
Putovati meni je daleko!
Radosno te zato ja pozdravljam,
S Bogom rijeko, sada te ostavljam".
Kad Krstofor dovrši pozdrave,
Toplim suzam oči mu poplave,
A ko nebi brate proplakao,
Kad na ovo sve bi promišljao.

Prožet Božjom svetom voljom Xrstom
Mjesto na kom svojim Isukrstom,
Onu noć se sastao bijaše,
Na odlasku milo ljubijaše.
Kao kakvu uspomenu dragu,
Sobom uze rečenu toljagu,
Ona će mu putem trebovati,
Čuda opet šnjom će djelovati.
Otidje tad k starcu pustinjaku,
Što se zbilo kazao mu svaku,
Pripovjedat a kad dogotovi,
Pustinjak ga sveti blagoslovi.
Pram Liciji Krstofor prosljedi,
Isukrsta svog po zapovjedi,
U grad Sama, najprije došao,
U kom Dagno, kralj je kraljevao.
I on sredit naravi užgane,
Bičevaše nevine kršćane,
Mučio ih mukam nemilice,
U mračne ih stavljao tamnice.
Raspisao veliku nagradu,
Nek kršćane hvataju po gradu,
Na gradskoj ih ubijaše loži,
Broj kršćana da se uzmnoži.
Namjeri se i naš Krstofore,
Na takone bezbožne čopore,
Što kršćanim muke zadavali,
Živo meso od njih odkidali.
Smute mu se čuvstva plemenita,
Pa ih najpri uljudno zapita:
Zašto tako na grozne načine,
Muče ljude dobre i nevine,
"Zlikovci su"- odvratiše njemu
"Mrski kralju postaše našemu.
Neštujući njegove bogove,
Slijedeć nove nauke Kristove",
Da je kome bilo pogledati
Kako na to Kristofor usplamti,
Oštar pogled na njih tad obori,
Još oštrijom besjedom ukori,.
Nesretnici, ljuto se varate,
Kad kršćane zločincim smatrate,
Vi zločinci jeste nevaljani,
Dobri ljudi svi jesu kršćani.

Pravom Bogu oni služe svomu,
Vi prokletom djavolu paklenomu,
Koji će vas u propast odvesti,
Iz koje se nećete iznesti.
Kao ovi i ja sam kršćanin,
Isukrsta te ja Boga slavim,
U nebesim koji kraljuje gore,
Kog andjeli rajski časte dvore.
Klanjaju se njemu Kerubini,
Pjesan slave poje Serafini,
Nebo, zemlja pred njima se stresa,
Jer on sve to stvorio iz ničesa.
Sve na svijetu stvorio je ljude,
Pako, djavle, vaše boge hude,
Vjetar more, drvlje i kamenje.
On sve može, stog je svemogući,
On sve znade, te je sveznajući,
Ni list s gore nit dlaka najmanja,
Ne otpada bez Njegova znanja.
Vječnom slavom dobre obdariva,
Zle u muke paklene odriva.
Koj ga štuje, uvjek dobro mu je,
Koj ne štuje, teško jadikuje.
Vaših bogov vi se ostavite,
Isukrstu ter se poklonite,
Želite li vječnu slavu steći,
Želite li od muka izbjeći.
Da Isukrst Bog je istiniti,
Toljaga će ova svjedočiti,
Čudnovatoj u svojoj promjeni,
Slatkim voćem i lišćem zelenim".
Krstofora svak na to pogleda,
Kao da im vjerovat se neda,
Da će suha toljaga opeta,
Mirisavog napunit se cvijeća.
Lišćem da će i voćem roditi,
Mnogi reku:" To ne može biti".
A Kristofor Kleknu k zemlji doli,
Glasno te se svom bogu pomoli:
Bože kojem prilike ne ima,
Čudnovat si u svojim djelima,
Ljubiš svoje vjerne sljedbenike,
Putem spasa provadjaš grješnike.

Sa srcem si milostiv i blagi,
Ovoj mojoj podaj moć toljagi,
Da od suhe postane zelena,
Da se voća napuni medena.
Neka narod ovaj te poznade,
Nek dostojne hvale ti uzdade,
Nek od svoga nevjerstva se strese,
Nek za tvojom slavom se zanese.
Još molitvu Krstofor moleći,
I toljagu u ruci držeći,
Na očigled sakupljena svijeta,
Učas suhatoljaga procvjeta.
Napuni se bujna zelenila,
Zatim voća slatkoga i mila,
Da je divno pogledati bilo,
Toljaginò krasno zelenilo.
Na vidjenje ovo nevjernika,
Obrati se množina veliko,
Jednoglasno počeše vapiti,
"Kristoforov Bog je istiniti".
Odasvuda poklici se oru,
"Slava Kristu, slava Krstoforu!
Te na poklik više narod juri,
U toljagu čudnovatu zuri,
Sve to više naroda prispije,
Da to nisu koje čarolije.
Viču neki prepunjeni zloće,
Pa to novo okusiše voće:
"Nisu čari" - drugi odgovore,
I nanovo poklici zaore,
Isukrst Bog jedini je pravi,
Bog je pravi kog Kristofor slavi".
Ostala je za više vremena,
Kristoforu toljaga zelena,
Dok joj lišće počne otpadati,
I na suhost opet se povrati.
Obračenju na tom od naroda,
Krstofor svom Bogu hvale poda,
I u vjeri ukrijepi ih smjernu,
Isukrsta neka služe vjerni.
Zatim željne misli mu prokliju,
Da otidje u Antiokiju,
Da krštenje vodom se opere,
Da plod spasa vječnoga ubere.

Babil biskup ondje je živio,
I vjernicim krštenja dijelio,
Radi čega u ona vremena,
Živila mu dična spomena.
Sluga Božji čim podje iz grada,
Gradom neka uzbuna zavlada,
Kad dočuše što se dogodilo,
Da toliko njih se obratilo.
Na kršćane opet srdžba plane,
Opeta ih mučiti se stane,
Na načine grozne i nemile,
Mnogim su se glave odrubile.
Kraljev jedan vojvoda Batija,
Kojino se biše prigodija,
Kad Krstofor čudo učinio,
Strašno ga je triskom zaušio.
Srditosti i u svojem gnjevu,
U palaču on podje kraljevu,
Pa samome kralju na prijestolju,
Svoju poče kazivat nevolju:
"Znaš li kralju u tvojoj državi,
Gorostas se nekakvi pojavi,
Kršćanin je, Isukrsta časti,
Tvom kraljestvu radi o propasti.
Jučer javno u sred našeg grada,
Na bogove naše je napada,
I sa svojim nekim čarolijam,
Mnoge sebi on je pritegnija.
Nitko drugi več on, u istinu,
Kriv je naši da bogovi ginu,
A da vjera Kristova se širi,
Kriv je buni i svima nemirim.
Ako se zlo to, ne odaleči,
I ako mu put se ne zapriječi,
Tvoje će se rasuti Kraljestvo,
Naših bogov propast će nasljedstvo.
Kad kralj svoga razumi vojvodu,
Zapovjed mu dade i slobodu
Dvje stotine da skupi vojnika,
Da potraže toga silenika.
Na glas trublje vojvoda Batija,
Vojnika je dvjesto sakupija,
Pa naredi spred kraljeva dvora,
Neka podju tražit Kristofora.

Želja- reče - to je samog kralja,
Koju svjesno izvršiti valja,
"Našavši ga k njemu dovedite,
Žurite se, hajte ne kasnite.
Preko dola i preko brijegova
Otisnuse dvije sto lavova,
Dvje stotine kraljevi vojnika,
Da njegova traže protivnika.
Daleko su putem se zaveli,
Skoro krušac najzadnji pojeli,
Krstofora al oa gorostasa,Kkx
Nisu čuli glasa nit priglasa.
Drugog dana čim sunce ugrije,
Nedaleko od Antiokije,
Pokrajx puta sjedeć nadjoše ga,
Pa ko jedan navale na njega.
"A tu ti sičudni Kristofore,
Nesretniče i pučki zlotvore,
Ubjeg o si misleć da se zloći,
Tvojoj u trag nikad neće doći.
Hulitelju našijeh bogova,
Krepost neće spasit te Krstova,
Od kraljeva srdžbe razžežene,
I bjesnoće njegove ognjene.
Mučit će te mukama nemilo,
Kojim slike do sada nije bilo,
Klince će ti pod nokte mećati,
Živo meso kliještima štišati.
Razumjevši ovo Krstofore,
Tih vojnika nenosne govore,
Ne da mu se dalje mirovati,
Hladnokrvno ipak im odvrati.
"Hej polako kraljeve delije,
Zar vas to sram govoriti nije,
Da Isukrst neće spasit mene,
Od kraljeve srdžbe raspaljene.
Što je kralj vaš? tekar toliki je,
Prema Kristu kao da ga nije,
Kaplja rose il jutarnja magla,
Koja nesta ispred vjetra nagla.
Crv što no se po kaljuži valja,
Pa se svakom nečistoćom kalja,
Na isti se način vi kaljate,
Kad nećete Krsta da priznate.

Ko što oblak u zraku se vije,
Čas se vije do časa ga nije,
Sa čovjekom svakim tako biva,
Danas jeste sutra nije ga živa.
A Isukrst Bog je od vijeka,
I nigda mu neće biti svršetka,
Koj ga pozna š njime živjeti će,
Koj ne pozna u ponor pasti će.
Zar njegovu niste moć spoznali,
Prošli dana, kada ste gledali,
Gdje toljaga ova moja suha,
Rodila je cvijeća miloduha.
Zelenim se lišćem iskitila,
I sa voćem slatkim oplodila,
Jeda l kralj vaš uz pomoć bogova,
Učiniti može što takova?
Ah nikakva ne straši me muka,
Što njegova dat mi može ruka,
Pa neka mi život raskomada,
Bolja zato čeka me nagrada.
Vašoj ću se volji podložiti,
Dragovoljno s vama kralju iti,
Al imate malo ustrpljenja,
Doklen svoja obavim želenja.
Dok Krštenja vodom se polijem,
Da napasti lakše odolijem,
Duha svetog da primim milosti,
Što će putem vodit me vječnosti".
Vojnici mu složno odgovore:
"Nit čas više čekat se ne more,
Jer ištuć te kruh smo naš pojeli,
Skoro cijeli što sobom donjeli.
Nešto malo mrvica nam osta,
Ni za deset nebi bilo dosta,
Čega radi svi ćemo morati,
Do svog doma od glada stradati.
"Otajj koji sve na svijetu stvori,
Življim glasom Kristofor prozbori,
Čudnovato svaka uzdržava,
Potrebitu svakom hranu dava.
Hrani ribe, hrani zvijari ljute,
I crvići njegovu pomoć ćute,
Hrani ptice i plazavce ine,
Rosi polja i raste biline.

Moć njegova dotle se prostire,
Kud ni razum ljudski ne dopire,
Na svoj način svak mu hvale daje,
Svemugućstvo njegovo priznaje.
Kada dakle Bog se za sve brine,
I upravlja s nebeske visine,
I vama će nemojte misliti,
Potrebite hrane providiti.
Zatim čini sve mrvice male,
Što od kruha bihu im ostale,
Ispred sebe na zemlju prostriti,
Pak ovako počne se moliti":
"U dobroti Bože neizmirni,
Naša nado i spas naš jedini,
Svojom moći svaka uzdržavaš,
Potrebitu svakom hranu davaš.
Ti si isti jednom u pustinji,
Providio kruha sirotinji,
Pet hiljada da je blagovalo,
Od pet hljeba i još preostalo.
Izrealce pustinjom si voda,
Više ljeta hiljada naroda,
Manom si ih nebeskom hranio,
Iz kamena te vodom poio.
Sakupljenim i ovim vojnicim,
Tvoje vjere drskim nevjernicim,
Pomoć svoju s nebesa ukaži,
Tvrdokorna srca im razblaži.
Deh dopusti da mrvice ove,
U velike stvore se hljebove,
Da imaju hrane obilate,
Dok se svojim kućama povrate.
Neka tvoje milosti oćute,
Neka stazom tvojom se zapute,
Neka tebi na čast pjesme poju,
Za dobrotu preveliku tvoju.
Tek Kristofor molit dogotovi,
Od mrvica postaše hljebovi,
Da je bilo viditi ih dika,
Na čudjenje kraljevih vojnika.
Blagovaše i još im ostalo,
Da do doma nije pomanjkalo,
Na šta oni Bogu zahvališe,
Jednoglasno tere zavapiše:

Vodi i nas Krstofore vodi,
K spasonosnoj svetoj krsta vodi,
Svi smo snjome politi se spravni,
Jer smo i mi ko i ti kršćani.
Otidoše tad u jednom skupu,
Svi,k Babilu svetome biskupu,
A on lijepo krsti ih po redu,
Po kršćanskom našeme obredu.
Vratišese natrag s Krstoforom,
Pa kad bili pred kraljevim dvorom,
Dočeka ih množina velika,
Sve kraljevih istomišljenika.
Željni bili vidjet Kristofora,
Te kako će kralj ga ko zlotvora,
Sa mukama razno lićnim trti,
Dokle god ga sasvim neusmrti.
Svi su oni rad toga veseli,
Kralju su ga u dvore uveli,
Pa se smjerno pred njm poklonili,
Čudo tvorca te mu predstavili.
Kad Kristofor ispred kralja stade,
Od njega se on strašno pripade,
Jer takova stvora velikoga,
Nij vidio od djetinstva svoga.
Po životu srsi mu polete,
A u ustim jezik se zaplete,
Ni nemogo riječi da izreče,
Uteko bi ali nezna gdječe,
Da se maknomsamo kojekuda,
Sto od meme zbiti će se čuda.
Ta će neman na me se soriti,
I ko jastreb pile udušiti,
Na tankoj mi dlaki život visi,
Tako Dango kralj u sebi misli.
A kristofor stajao ko janje,
Kad vezana dovedu na klanje,
Oborio pogled k zamlji doli,
Našto i sam kralj se osokoli.
Pa kad mu se srčanost povrati,
Kristofora tad počne pitati.
Deš mi kaži silni gorostase,
Otkuda si gdje si rodio se,
Roditelje jeli žive imaš,
I u kojoj vjeri se zanimaš?

"Čuj me kralju" Kristofor odvrati,
Pravo ču ti na upit kazati ,
Prem o meni nešto si doznao,
Kada si me iuvatit poslao.
Kananejskog ja sam od plemena,
Od kuče sam davno je vremena,
Nemam oca nit matere bijedan,
A KristQvu vjeru ispovjedam.
Po imenu Krstofor se zovem,
Te prezirem sve tvoje bogove,
Jer lažima mrtva su tjelesa,
Puni himbe i paklenog bijesa.
A isukrst živ je bog i pravi,
Koji s ocem u nebeskoj slavi,
I sa duhom svetime kraljuje,
Na zle mrzi dobro nagradjuje.
Ako dobra želiš svojoj duši,
U pakao da ti se ne sruši,
Od lažnih se bogova ukloni,
Isukrstu ter ti se pokloni.
Da je kralju bilo iskinuti,
Krunu s glave i nogam zgaziti,
Kraljevski mu prijestol razrušiti,
Bijele dvore ognjem sapaliti.
Ali samo dabi medju ovim,
Čast kazao njegovim bigovim,
Toliko se nebi rasrdio,
Sve bi on to lako oprostio.
Nu bogove njegove ~~prezriti~~ prezriti,
I javno ih pred njim ocrniti,
Kazati im:" Mrtva su tjelesa,
Puni himbe i paklenog bijesa.
U zanosu onom sotonskomu,
Oprostio nebi ocu svomu,
A kamoli jednom tudjininu,
Krstoforu i još kršćaninu.
Njega mu je žao bilo čuti
Kao nigda to se sad razljuti
U ljutilu te svom zajauče,
Kao ranjen u gorici vuče.
Svojim slugan naredi uza se,
Krstofora objesit za vlase,
A na noge kamen mu vezati ,
Pa gvozdenim štapim ga šibati.

Druge sluge ~~xxxxxxxx~~ kralju otpošalje,
Da čitavom gradjanstvu objave,
Gorostasa da je olovio,
Koj' njegove Bogove grdio.
Zato svaki nek dojde viditi,
Kako če ga mukam umoriti,
Pošto on se grozno osvečuje,
Svakom koji bogove ne štuje.
Vjerne sluge kralja poslušali,
U grad odmah jedni odskakali,
Krstofora drugi savežaše,
Na vješala te ga objesiše.
Stapim tuču štokod jače mogu,
Zatim vatru ispod njeg naložu,
E da vatra živa ga opržem
Da mu život dokonča što brže.
Krstoforu ispod udaraca,
Koža puca, rujna krvsa frca,
Vatra pali,a dim ga izjeda,
A on mirno prema nebu gleda.
Doklen kralj ga s takvim mukam mori,
Nenadno se jedan oblak stvori,
Od kog bio Krstofor obložen.
I potajno od Boga pomožen.
Kralj za stalno u sebi mišljaše,
Da Krstofor več mrtav bijaše,
To nekoji misliše ostali,
Iskinuše te ga sa vješali.
Ali kad ga vidili čitava,
Od žalosti zaboli ih glava,
Dočim drugi bogu hvale dali,
Svemogučnost njegovu priznali.
Opazi kralj da se mnogi bili,
Na Kristovu vjeru obratili,
Poboja se da nebi njegovi,
Izginuli listom svi bogovi.
Radi toga on sada odluči,
Krstofora dalje da nemuči,
Već postupa s njim na način ljepi,
Daga samo od Krsta ocjepi.
U palaču svoju ga uvede,
Pak do sebe čini ga da sjedne,
Laskavo ga poče milovati,
I darove mnoge obetati.

"Krstofore prava je grjehota,
Da tvoj život gine i ljepota,
Da te mlada teška muka mori,
Kao da si zločinac najgori.
Vidim da si junak od junaka,
Junakinja rodila te majka,
Pa namjesto da te biju biči,
Ko junaku tebi čast dolići.
Ako li ćeš mene poslušati,
I Kristovu vjeru zanjekati,
Silnim ću te blagom obdariti,
Vojskovodjom tebe učiniti.
Neporočna slava će ti cvasti,
Plivati ćeš u lasti i slasti,
Meni uvijek sjedit uz koljeno,
S krasnom ću te oženit kraljevnom,
Kad Krstofor razumio kralja,
Odmah mu se odgovorom javlja,
Kja kralju uzalud izreče,
Ono, od čega hasne biti neće!
Zar da budem rob paklenog vraga,
Radi tvoga ispraznoga blaga,
A da Krstu nevjeran ostadem,
Za sva dobra koja mi on dade.
Nebi takvo izveo nevjerstvo,
Za sve blago i tvoje kraljestvo:
Da mi dadeš krunu s glave tvoje,
I sjedneš me na prijestolje svoje
Nije kralju tjelesna me sila,
Od onijeh bičeva spasila,
Već Isukrst meni u oblaku,
S neba pomoć donio je jaku.
I unapred hoće me pomoći,
Jednog dana te ću k njemu doći,
Uživat ga u nebeskoj slavi,
Svojim vjernim koju on pripravi".
Videći kralj da mit je najmanje,
Koristilo njegovo laskanje,
Stog na ovo počme promišljati
Krstofora da s vjere odvrati.
U jednu ga svoju sobu smjesti,
Sladokusna da mu jela jesti,
Da mu sve što ljudski život sladi,
Na meke ga dušeke posadi.

Pri takvoj on će valjda slasti,
Isukrsta od svoga otpasti,
Dvje mu zatim pošalje poganice,
Dvije ženskinje očite bludnice.
Svojim bludnjem e da kako one,
Na idiloklonost njega sklone,
Jednoj ime Ničeta bijaše,
A druga se Akvilina zavaše.
Idu ženske same sobom snuju,
Krstoforu dušu da otruju,
Da mu u grijeh zavedu je bludni,
Ali svojim nadju melem čudni.
Netom vrata od sobe otvore,
A to slavni kleči Kristofore,
S ustim slatka niže molitvice,
Iz njih sjajne izljeću zvjezdice.
Svjetlom soba sjaše rasvjetljena,
I mirisa blagog napunjena,
Kada one ovo ugledale,
Jedna drugu upitati stale.
"Jeli tebi moja drugarice,
U njedrima živo daje srce,
Da u našem smjeru pogavnomu,
Naškodimo čovjeku ovomu.
"Nije, nije moja drugo mila,
Neka tajna već me goni sila,
Da se svoga nedjela ostavim,
Njegovoga da Boga proslavim.
Obe ove prije zmije ljute,
U skromne se obrate košute,
Pa po zemlji obrazom ničise,
Krstoforu padoše pred lice.
Oproštenje u njega pitaju,
Suze rone, od grijeha se kaju,
A on njima podijeli praštenje,
Uz blagoslov grijeha odpuštenje.
O Kristu im tad govorit stane,
Da ostanu dobre postojane,
I da smrti ne boje se neka,
Jer im zatim vječna slava čeka.
Izadjoše iz kraljeve sobe,
Ugodnice sada božje obe,
Pak se kralju nisko pokloniše,
Ko zapovjed da mu ovršiše.

Zadovoljan kralj s takve pobjede,
U hram te ih bogova uvede,
Da u žrtvi smese mirisnoga,
Ostrogora slavi svoga boga.
U hram mnoštvo sakupi se svijeta,
Pas sa sebe raspasa Ničeta,
Pa Idolu svezavši za ruku,
Progovori sakupljenom puku.
" O narode čoravi i glupi,
Od vas svaki nek amo pristupi,
Pa nek vidi kom se bogu klanja,
Na kog svoje spasenje oslanja.
Jedini je kršćanski bog pravi,
Bog je pravi kog Krstofor slavi,
Svi su drugi djavolska prevara,
Što čovjeka u propast obara.
Ostrogore tute sada gdjesi,
Ukaži se ako bog ti jesi,
Ako nisi, zašto varaš ljudstvo,
Zašto kršiš Krstovo božanstvo?
U ime istog kojeg i ja častim,
S otog mjesta dolje imaš pasti."
S tim Ničeta svoj govor završi,
Stegnu za pas i idol se skrši,
Hramom strašna zaorila huka,
Što djavolska prouzroči ruka,
A u času idolova pada,
Nevjerac se obrati hiljada.
Kad kralj vidi što se dogodilo,
U srcu ga biješe zabolilo,
I smrtna ga ~~xxxxxxxx~~ ognjica spodvade,
Kad ostrogor bog mu dolje pade.
Uznemiren vas tad od ljutine,
Na ženskinje i njihove čine,
Dozove ih sebi u palaču,
Pa se groznom zaprijeti im smrću.
"O nesretne ženske varalice,
Nečastive ljudske poganice,
Koja nužda ugnala vas kleta,
Da slavite Isusa propeta.
Jer bogove naše pogrdiste,
i sramotom njima oderatiste,
Zar na moju veliku dobrotu,
Nanjeli ste takovu sramotu.

Kunem vam se i zadajem vjeru,
Ne ostavte zlu vašu namjeru,
Srdžbi mojoj nećete uteći,
Obojici glave ću odsjeći.
"Moćni kralju " - reče Akvilina,
Paklena te zaslijepila sila,
Ter ne možeš jer ti ova krati,
Luć svjetlosti Krstove spoznati.
Ali da bi ostavio tmine,
I zirnuo u one svjetline,
Zabacio svoje bi bogove,
A slijedio nauke Krstove.
I nas iste bile zaslijepile,
Te u njima i mi smo čamile,
Dok nas nisi poslao Krstoforu,
Gdje smo svjetla ugledale zoru.
U savjesti sad smo zadovoljne,
I sve muke primiti privoljne,
Želiš kralju, - to dugo ne čekaj,
Naše glave kad hoćeš odsjekaj.
Ko da munja s neba kralja šine,
Kad razumi riječi Ankiline,
Na nju strašnom zaorio vikom,
Pa naredi svojim dvorjanikom,
Nek ženskinje koje Krsta štuju,
U gozdene verige zakuju.
Neka vatru veliku nalože,
Tere obe nek na nju polože,
Čim nadedba bila izrečena,
Tim i vatra bješe pripravljena,
Pa Ničetu i šnjom Akvilinu,
U nju silni dvornjanici rinu.
Vatra plamsa, a one dvje žene,
Sa ljubljavlju božjom užežene,
Sred plamena veselo igrahu,
Stvoritelju na slavu pjevahu.
Kralj sve gleda, pa se čudom čudi,
Ženskinjama gdje vatra ne hudi,
Gdje im nit vlas s glave ne opali,
U njem srdžba veća se raspali.
Iz vatre ih čini tad izajti,
Pa vezane kroz grad potezati,
A van grada da se obadvjema,
N
Mačem glave otkinuti ima.

Naredio što je kralj nesvjesni,
Dvornjacu to obsluže bjesni,
Na ženskinje odmah su napali,
Oko vrata konop vezali.
Vukoše ih gradom nemilice,
Što smutilo mnoge gledaoce,
A van grada kad izašli bili,
Objema su glave odrubili.
Tako one mučenice mile,
Mladenački život su svršile,
I u rajska raskošja uzlete,
Akvilina u družbi Nićete.
Kad Krstofor bijaše doznao,
Koj u kraljskoj sobi samovao,
Za ženskinje i djela njihova,
U srcu se svojem uzradova.
Doklen on se zadovoljstvom sladi,
Dotlen kralj se više goropadi,
Jer mu posli ostaju jalovi,
Jer njegovi ruše se bogovi.
Od napora za čas se stišao,
Krstoforu ter je otišao,
Pa ga opet nagovarat stane,
Na idola njegovih klanjanje.
Milovate ja sam Krstofore,
Milovati što se većma more,
Gostio te i dobro želio,
A ti meni zlom si odvratio.
Nahučko si žene vijoglave,
Isukrsta neka tvoga slave,
A one te lude poslušale,
Pa ih skupo te su šale stale.
Bičevanja iza teškog duga,
Poslje grdne sramote i ruga,
Tere muke prežestoke ljute,
Bile su im glave otkinjene.
Sa priličnom svak smrću umire,
Koji moje bogove prezire,
I tebe će ista smrt stignuti,
Kojoj stalno nećeš izbjegnuti.
Već nutkajuć ja ti opetujem,
I na dobro ko sina svjetujem,
Isukrsta da se tvog ostaviš,
Ter bogovim mojim tamjan spališ.

Ista slava, čeka te i veća,
Kuju sam ti je prije obećā,
To sad stoji u tvojoj odluci,
Sretno živjet il umrjet u muci.
Na kraljeve kivne nagovore,
Odgovori slavni Krstofore,
'Nemoj kralju mukam me strašiti,
Mučeničkom te smrću prijetiti.
Svak, koj Krsta srcem ljubi, štuje,
Sebe istog za njega žrtvuje,
Teri život ovaj kratki zemni,
Sa vječnim u nebu zamjeni.
Tako kralju i one dvje žene,
Ulizle su u dvore blažene,
Gdje se sada pjevajuć vesele,
Jer za Krsta život pregorjele.
Kako hoćeš s tvojim nagovorim,
Tamjan spalim da tvojim bogovim,
A nisi li vidio u žrtvi,
Da bogovi tvoji jesu mrtvi?
Takve boge ja ne štujem krive,
Već Isusa koji uvjek žive,
Koji će me slavom obdariti,
Za njega ću krv svoju proliti.
Kad Krstofor na takovu ludu,
Ne pristane kraljevu ponudu,
Mučiteljem on opet naredi,
Da mu život više se ne štedi.
Zapovjeda srdite naravi,
Da se škrinja gvozdena napravi,
Krstofora da u nju zatvore,
I na živu plamenu izgore.
Izvršeno se bi u čas tinji,
I Krstofor na vatri u škrinji,
Četri sata stao je vremena,
Bez oćutit plamena ognjena.
Nezasićen još kralj samosilni,
Mučenika postaviti čini,
Na prjestolje od mjedi sljevano,
Koje bješe ognjem razžareno.
Još da muke veće mu umnoži
Na njegovu ter glavu položi,
Tešku krunu od gvoždja skovanu,
U žeravi živoj usijanu.

Tim mukama neće odoljeti,
Misli kralju "U njim će dospjeti"
Al i njima Krstofor odoli,
Svemogući jer ga mnogo voli.
Sa ovoga grozna mučilišta,
Ka s kakvog skladna sledilišta,
Pripovjeda božja veličanstva,
I njegova premudra otajstva.
Na pripovjed svetog mučenika,
Obrati se dosta nevjernika,
I vojnici oni pristupili,
Krstofora što tražit hodili.
Kršćanima svi se izjaviše,
Jedniglasno kralju osloviše:
Da su spravni svoju krv prolijati,
Prij nego Krsta vjeru pogaziti.
On naredi svim ruke vezati,
I u peć ih odmah pobaciti.
E da živi u ognju izgoru,
Tad zarika prema Krstoforu:
Čarobniče kada će-š prestati,
S tvojim čarom narode varati,
U širenju tvoje vjere nove,
Nepoznate medju nam Kristove,
Vidim da se mojom volji kosiš,
I uvrijede bogovim donosiš,
Vidim mržnju da medj narod siješ,
Meni istom posredno se smiješ.
Na sva ona moja milovanja,
Slijedom slijediš svoja djelovanja,
Pa koji bi takav ludjak bio,
Koj bi tebe više podnosio?
S mojim ti se bogovima kunem,
I tako mi moje svjetle krune,
Prije nego dan dovrši treći,
Groznoj smrti morat ćeš podleći:
Oštro kralju riječi izgovori,
A Krstofor tiho odgovori:
Znaj o sine paklene sljepoće,
Kog djavolske zavladale zloće.
Znaj da vjera koju slijedim ova,
Nikakova nije stvar iznova,
Već od Krsta jest ustanovljena,
I od njega istoga štićena.

Ona narod u ljubavi spaja,
I medj božje sinove ubraja,
Po njoj samoj duša se dovine,
Do nebeske vječne domovine.
Dosad kralju nisi to spoznao,
U nevjerstvu jer si ogrezao,
Duša ti u njem zasljepljena luta,
Jer od djavla jest obsjednuta.
Ako li se Krstu ne pokloniš,
I njegovoj vjeri ne privoliš,
To će ti se još tera zgoditi,
U očima da ćeš oslijepiti.
Krstofora kad kralj razabrao,
Proročansvto koje mu kazao,
U očima da će oslijepiti,
Ponovno ga naredi mučiti.
Da s šibanjem psovkom i porugom,
O vrat bude zakovan verugom,
Na koj kamen da mu preveže se,
Pa u bunar strmoglav objese.
Na taj način neće produljiti
Po sebi će sam se zadušiti,
Al ga andjel bez svake ozljede,
Iz bunara čitava izvede.
Što će kralj sad od ljute nevolje,
Krstofora izvede na polje,
Pa ga čini uz stup privezati,
I strijelama u njega hitati.
"Tri stotine neka su na broju
Naredbu je on izdao svoju,
Da ni jedna ne smije pomanjkati,
Krstoforu mora smrt zadati.
Niti sada kao što ni prije,
U namjeri kralju ne uspije,
Krstofora ne usmrte strijele,
Već vrh njega sve su proljećele.
Na čudo se jedna natrag vrati,
Pa u desno oko kralja shvati,
Te mu takav udarac zadade,
Da na mjestu odmah slijep ostade.
Na zemljicu pađne on sad doli,
Prenemožen od muke i boli,
Samog sebe stane priklinjati,
I ko malo djetešce plakati.

Danak kleo u koj se začeo,
I na prijesto kraljevski zasjeo,
U toj svojoj velikoj žalosti,
Nit bogovim svojim ne oprosti.
Sluge njega sa zemlje digoše,
Krstofora drugi odriješiše,
Koji kralja smučena videći,
Ove počme govorit mu riječi:
"Svojih kralju stidi se slabosti,
Moć Kristove pripoznaj kriijeposti,
Koja svrhu tebe djelovala,
I sa strijelom onom te svladala.
Meni eto čas se približuje,
Da se ovog svijeta otputujem,
Svojom krvlju zemlju da namočim,
U nebesku tu slavu uskočim.
Za tom slavom i ti kralju segni,
Bogumrske idole objegni,
Ta ti slava postojbina prava,
Idolstvo te od nje odklonjava.
Svijet je ovaj lažljiv i varavi,
Za naskladan svojim, on nas mami,
Al sve ove naslade i slasti,
Dovode nam dušu do propasti.
Sretan čovjek do jedan je onaj,
Koj po Krstu redi život ovaj,
I u njega koj tvrdo vjeruje,
Taj si sebi blago prikupljuje.
Blago kom se lupež ne približa,
Niti koga grizica izgriza,
Netrošeno koje ovjek traje,
A to ista nebeska slava je.
Mnogi bani, kraljevi i carevi,
Mudri ljudi, od svijeta vladari,
U Krsta su Boga vjerovali.
Za nebeskom slavom uzdisali,
Mir duševni oni uživaše,
Od bolesti svoje ozdravljaše,
I ti kralju hoćeš ozdraviti,
I na oko svoje još viditi.
Ako l na nje staviš zemlje one,
Iste mojom krvlju namočene,
Vid ćeš steći dobit ćeš milosti,
Isukrsta boga po kreposti.

Kad Krstofor govorit dovrši,
Svoje lice kralj na njega namršti,
Ko da kriv je njegove nesreće,
I da u se još ruga odveće.
Poleti mu misao na osvetu,
Pa namjeru da izvrši kletu,
Zapovjeda da se ko zlotvoru,
Odsječe glava Krstoforu.
Krvnik šćepa nebeskog viteza,
Pa mu ruke naopako sveza,
Zatim sjedne svoj mač nabrusiti,
A on tiho stane se moliti.
"Bože, vsiju stvari Stvoritelju,
Čovječanstva te otkupitelju,
Nad krjeposti nebeskom ti vladaš,
Mudro zemljom sa cijelom upravljaš.
Po tebi sam na ovaj svijet rodjen,
Od tebe sam u životu vodjen,
Već odavna je živ nebi bio,
Gospodine da si ti htio.
Evo sada neka ti je hvala,
Mom životu kraj se približava,
Zato čast ti i poklom donosim,
Blagostivo usliši što prosim:
Deh oprosti ovim nevjernicim,
Prosti bože mojem ubojici,
Sve što čine za stalno ne znaju,
Daj im milost neka se pokaju.
Još te molim, da one kršćane,
Ti uzdržiš dobre i valjane,
Koji su se k tebi obratili,
Tvoju svetu ~~xxkjx~~ vjeru prigrlili.
Nek takodjer tvoja pomoć vlada,
Svrhu onog sela ili grada,
Gdje ostanak mojeg tijela bude,
Zle nezgode sačuvaj ih hude.
Još skup ljudi il obitelj jedna,
Blagoslova tvoga nekx je vrjedna,
Ka po meni tebe Bože časti,
Svih od kužne obrani počasti.
Dok Krstofor molio se sveti,
Čudna svjetlost u zraku proleti,
Iz svjetlosti one govoriše,
Glas očito, kojeg svak slišaše.

Kristofore, milost ti je dana,
I molitva tvoja uslišana,
Koj te bude skrušeno vapiti,
Od Boga će pomoć isprositi.
Svi za ova zamirno vidjenje,
Bogu daše slavu i poštenje,
I mučenik k nebu pobged dignu,
Zatim smjerno pod mač glavu prignu.
Plemenita smjernost Mučenika,
Na smiljenje pritegnu krvnika,
Pa ne htjeo njega pogubiti,
S ramena mu glavu odrubiti.
Nevina ga pozna u istinu,
Zato svoj mač od sebe odrinu:
Kralj ga mrkim pogledom saleti,
I oštrom mu besjedom zaprijeti.
"Nesretniče od šta si se smeo,
Zar si ludo i ti se zaveo,
Za lažima ovog čarobnika,
Počinio koj je zla velika.
Bogove je naše pogrdio,
I narode teško uzbunio,
Raznoseći neku vjeru novu,
Nepoznatu medju nam Krstovu.
Po njegovim samim činjenicama,
Odsjediše mnogo i u tamnicama,
Kriv je da sam mnoge pogubio,
I ja oko moje izgubio.
Taj zločinac živjeti ne smije,
Medju ljudma drugim poštenijem,
Ako ti ga nećeš pogubiti,
Svojom glavom zato ćeš platiti.
Preplaši se gordi ubojica,
Videć kralja namrštena lica,
Poput gadnog paklenoga bjesa,
Gdje se prjetnjom na njega otresa,.
Ubojicu kralj s pretnjam prisili,
Da izvede zločin prinemili,
A on ipak svoje volje preko,
Krstoforu glavu je odsjeko.
Čim odsjeko timse pokajao,
I toliko bijaše mu žao,
Da s velike žalosti i jada,
S istim mačem smrt sam sebi zada.

Pade glava nasred polja ravna,
Krstofora mučenika slavna,
Ubojitim mačem odsječena,
Po naredbi kralja poganina.
Pade glava al mu duša krasna,
Dovine se do prestolja časna,
Vječnoga Boga neba stvoritelja,
Gdje se rajska uživa veselja.
Želio je narod mnogobrojan,
Baš na način lijep i pristojan,
Tjelo sveca u grob pokopati,
Al kralj na to ne htio pristati.
Pram njem sržbe napunjen pogane,
Reče neka na polju ostane,
Nek mu meso iskljuvaju vrane,
Da mu spomen života nestane.
Namjerio tu se bio tada,
Petar biskup od Antojle grada,
I on kralju ponizno pristupi,
U njeg tjelo za skup novac kupi.
U svoj grad ga činio odnesti,
Pa u crkvu na oltar ga smjesti,
Spočitanjem gdje je dohodio
Svak dan svecu te mu se molio,.
Kralj Antojle rjeka utjecala,
Koja gradu štete nanišala,
Iz korita jer bi izlazila,
Te bi polje i grad poplavila.
Po milosti svetog mučenika
Krstofora božjeg ugodnika,
Biskup s pukom od Boga isprosi,
Rijeka štete da već ne nanosi,.
Istog sveca sa odvjetovanjem,
Mnogi željno pospješiše zdravlje,
Nadjoše se izgubljene stvari,
Spas na moru imaše mornari.
Prošlo bilo već dosta vremena,
Glava svecu da bje odsječena,
A joštera kralj ne ozdravio,
Niti umro premda jen želio.
Rana što mu u oku je bila,
Svaki dan ga sve više mučila,
Tako da ga ju bješe dovela,
Do skončanja njegovoga tjela.

Ljekarije kušo svakakove,
Al pomoći od tog nikakove,
Pa se sjeti što mu svetac reče,
Prije neg mu glava se odsječe.
"Od oka ćeš kralju ozdraviti,
I ko prije na njega vidjiti,
Postaviš li nanjeg zemlje one,
Iste mojoj krvlju namočene."
Krsta vjere žar u srcu ćuti,
Pa na polje ono se zaputi,
Krstofora na kom je mučio,
I glavu mu odsječi činio.
Netom dodje kleknu na kolina,
Dignuv pogled nebu u visina,
Pokajnice suze poče liti,
Krstofora te svetog moliti.
"Mučeniče sveti Krstofore,
Koj na nebu sad uživaš gore,
Vječnu slavu medju obranima
Kojoj nigda svršetka ne ima.
Primi smjernu moju molbu ovu,
Krepost meni ukaži Krstovu,
Ako mi se vid oku povrati,
Tvoju hoću vjeru vjerovati.
Prstim zemlju tad stade kopati,
I na oko svoje postavljati,
Al gle, netom postavio bio,
Nadnaravnu moć je oćutio.
Prvašnji vid oku mu se vrati,
U nevjerstvu što mu se zakrati,
A tjelesne ojačale sile,
Koje no mu bjehu oslabile,
Kliknu kralju s velike radosti,
Zahvaljujuć Krstu na milosti,
I svojem dragom odvjetniku,
Krstoforu svetom mučeniku.
Iz sveg srca i ljubavi živa,
Idola je odbacio krive,
A u Krsta Boga uzvjerova,
On i cjela obitelj njegova.
Potom svoga radi pogrješenja,
I svečeva što većeg čašćenja,
Na onome te istome polju,
Sazidati čini bogomolju.

Još iskopa zemlje čudnotvorne,
Mučenika krvlju natopljene,
Pa j u raki u crkvu smjestio,
Ko svetinju te ju je častio.
Često kralju tuđe dolazaše,
Sveca moleć grjehe okajaše,
Gdje napokom pokojno počinu,
Sa ovoga kad svjeta preminu,
Tijelo pak svetog mučenika,
U Altojli od pravovjernika,
Čašćeno je bilo u istinu,
Sve doklen god biskup ne preminu.
I poslije za dulje vremena,
Dok se takva ne zbila promjena.
U Carigrad te bi odneseno,
I sam Bog zna kako oštećeno,
Polovicom petnajstog stoljeća,
Šibenik grad zapamuli sreća,
Dovezena jer iz Carigrada,~~[illegible]~~
Bi svečeva ljeva noga tada.
U stolnu bi crkvu donešena,
I na oltar sjaji položena.
Gdje se danas vidi cjelovita,
Puk Šibenski i iz okolice,
Na god svečev svake godinice +++
Hrle crkvi, časte svete moći,
Da im svetac bude od pomoći,
Oj molimo svetoga Krstofora,
Da primimo milosti ozgora:
Vječnoj sržbi e da izbjegnemo,
Vječnu slavu da svi dostignemo.

+++ 27 srpnja

Prepisano: 5.srpnja 1975. Bonn!